

SVATODUŠNÍ (A SVATEBNÍ) NEDĚLE 5. června 2022, Karlovy Vary,
Chodov u Karlových Var, martin t. zikmund

Vstupní slovo:

Toto je den, který učinil Hospodin, jásejme a radujme se z něho.

První čtení: **Píseň písní, Píseň Šalomounova 2, 10-13**

Můj milý se ozval, řekl mi: „Vstaň, má přítelkyně, krásko má, a pojd'! Hle, zima pominula, lijavce přešly, jsou tytam. Po zemi se objevují květy, nadešel čas prořezávat révu, hlas hrdličky je slyšet v naší zemi. Fíkovník nasadil první plody, voní kvítky vinné révy. Vstaň, má přítelkyně, krásko má, a pojd'!“

Krátká promluva:

Hle, zima pominula, lijavce přešly, jsou tytam. Po zemi se objevují květy,...

Ve Vašem životě, se bratře Jaroslave, objevila zase paní Květa. Krásně se doplňujete už jmény: JAROSLAV a KVĚTA. K jaru patří květy.

A za den své svatby jste si zvolili svatodušní neděli. Víte, která květina je spojena se svatodušními svátky?

Svatodušní svátky se německy řeknou Die Pfingsten.

die Pfingstrose, doslova svatodušní růže, to je pivoňka. Pivoňky jsou květiny, které patří k této neděli, zde je vidíme, bílé i růžové, ty první jste přinesli Vy, ty druhé Kovářovi, i na naší sborové předzahrádce se už začínají rozvíjet.

At' se pěkně rozvíjí i Váš vztah, at' Duch svatý dá, abyste se mohli radovat, být si oporou – ve vzájemné lásce a úctě. A když přijde zima a lijavce, at' je dokážete společně přečkat, zahřát se a podržet a těšit se zase na nové jaro a nové květy.

Pán Bůh Vás opatruj!

Druhé čtení: **Zjevení Janovo, Apokalypsa 19, 1-10**

Potom jsem slyšel mocný hlas jakoby obrovského zástupu na nebi: "Haleluja! Spasení, sláva i moc patří Bohu našemu, protože pravé a spravedlivé jsou jeho soudy! Vždyť odsoudil tu velikou nevěstku, která přivedla zemi do záhuby svým smilstvím, spravedlivě ji potrestal za krev svých služebníků, která lpí na jejích rukou."

A znovu volali: "Haleluja! Na věky věků vystupuje dým z toho hořícího města." Tehdy těch čtyřiaadvacet starců spolu se čtyřmi bytostmi padlo na kolena; klaněli se před Bohem sedícím na trůnu a volali: "Amen, haleluja." A od trůnu zazněl hlas: "Zpívejte Bohu našemu všichni jeho služebníci, kteří se ho bojíte, malí i velicí."

A slyšel jsem zpěv jakoby ohromného zástupu, jako hukot množství vod a jako dunění hromu: "Haleluja, ujal se vlády Pán Bůh náš všemohoucí."

Radujme se a jásejme a vzdejme mu chválu; přišel den svatby Beránkovy, jeho choť se připravila a byl jí dán zářivě čistý kment, aby se jím oděla." Tím kmentem jsou spravedlivé skutky svatých. Tehdy mi řekl: "Piš: Blaze těm, kdo jsou pozváni na svatbu Beránkovu." A řekl mi: "Toto jsou pravá slova Boží."

Tu jsem padl na kolena k jeho nohám. Ale on mi řekl: "Střez se toho! Jsem jen služebník jako ty a tvoji bratří, kteří vydávají svědectví Ježíšovi. Před Bohem poklekni!" Kdo vydává svědectví Ježíšovi, má ducha proroctví.

Milí bratři a sestry, (milá nevěsta, milý ženichu)

je svatodušní neděle (a zároveň v Karlových Varech svatební neděle), manželství je zařízení, které má nejvyšší krytí. Nejen že podle Písma ke svazku muže a ženy manželství patří, ať už k němu dospějí dříve nebo později, ale zároveň manželství je i obrazem vztahu Hospodina a jeho lidu, Krista a církve.

O manželství mezi mužem a ženou, jakož i vztahu mezi Bohem a člověkem lze toho říct mnoho, ale dovolu mi, abych dnes vytknul čtyři věci. Nebál bych se je nazvat nosnými sloupy manželství.

Jsou to tyto pilíře:

1/Důvěra

2/Naslouchání

3/Odpuštění

4/Dotek

Tak nejprve **DŮVĚRA**.

Pěkně o ni napsal Martin Luther ve své řeči O dobrých skutcích:

Jsou-li si muž a žena jisti láskou a náklonností druhého a věří-li si pevně navzájem, pak kdo je učí, co mají dělat a jak si počínat, jak mluvit a jak myslet a kdy mlčet? Důvěra sama je tomu všemu učí, a lépe, než je třeba. A tu se nerozlišuje ve skutcích, člověk koná to velké, dlouhé a mnohé zrovna tak rád jako to malé, krátké a nemnohé, a koná to se srdcem veselým, pokojným a bezpečným, a cítí se docela svobodným člověkem.

A podobně to podle Luthera platí i na rovině duchovní:

Křesťan žijící v této důvěře v Boha ví vše, dokáže vše, troufá si na vše, čeho je třeba, a činí vše svobodně a s veselou myslí, ne, aby si nahromadil kupu dobrých skutků a zásluh, ale proto, že mu působí radost, když se může Pánu Bohu zalíbit, slouží Mu upřímně a zadarmo a stačí mu vědomí, že se to tak Pánu Bohu líbí.

Důvěra je elementární věc. Panuje-li důvěra, panuje svoboda. Pokud se prodírá nedůvěra, pak spolu s ní mnoho dalších nedobrých věcí, které zatěžují vztah. Nikdo ale není dokonalý. Proto potřebujeme v sobě probouzet ochotu prostředí důvěry znovu nastolovat. Jak řekl bratr Roger z Taizé: *Pokud je důvěra srdce na začátku všeho, dojdeš velice daleko.*

Pamatujme: Pán Bůh sám v nás má důvěru, jinak by si nás nevybral za partnery, mějme proto i my důvěru v Něj, a držme se toho, co řekl a co nám odkázal, držme se jeho zaslíbení a jeho darů.

Důvěra buduje vztah. Ale nevzniká z ničeho nic. Je k tomu třeba vzájemného **NASLOUCHÁNÍ**, a to je druhý pilíř, na který chci upozornit.

Svěřovat se jeden druhému, naslouchat si. Udělat si na sebe čas. Sdílet se. Otevřít své srdce. Jestli manželé či partneři nemají objektivně dost času, to je dnes běžná zkušenost, tak je třeba, aby si ten čas programově aspoň v nějakých intervalech vyhradili. Pán Bůh sám o tom něco ví, jinak by nezavedl neděli jako oddělený den. V neděli nás chce mít Hospodin pro sebe, to není den jako každý jiný, to je den Páně. V modlitbách hovoříme my k Pánu Bohu, On k nám hovoří v poselství Písma svatého. Tento dialog zakládá vztah. Z toho důvodů nelze den Páně nikdy přecenit. Když neděli nesvětíme, Pán Bůh se tím trápí.

I ve vztahu manželském či partnerském nemusíme spolu obsáhle mluvit každý den, ale zároveň – a to cítíme všichni, že je pravdivé – bychom si pro sebe měli umět najít aspoň někdy i při vší své zaměstnanosti potřebný čas ke sdílení a třeba i ke konfrontaci názorů na tu či onu otázku. Jen je třeba spolu mluvit, chceme-li vztah budovat. Mluvit, sdílet, naslouchat si, učit se dívat na věci očima toho druhého. I hádka je lepší než odmítnutí komunikovat. Budme však při tom všem upřímní nejen k druhému, ale hlavně sami k sobě.

Možná pak budeme, sestry a bratři, i více motivovaní odpouštět. Nikdo není dokonalý. Vzájemné křivdy, nejsou-li vyznány a nejsou-li odpuštěny a není-li je vůle překonávat, mají destruktivní potenciál. Mluvíme-li však o věcech otevřeně a dostatečně průhledně i pro našeho partnera, možná nahlédneme, že leccos z toho, co nás zprvu vzájemně vzdalovalo, má nějaké příčiny, k jejichž odstranění může i náš partner přispět, může nás podržet, může nám jít naproti, může se i sám pokusit na sobě změnit to či ono, pokud nám to vadilo. Snad právě vzájemnou komunikací, trpělivostí a vůlí pochopit, druhého skutečně pochopíme a budeme schopni s ním spolupracovat na tom, aby se opět mezi námi nastolila důvěra.

Překážky na cestě k smysluplnému a nadějnému cíli byly, jsou a budou. Ale krize jsou příležitostmi ke zrání osobnosti a k získávání darů životní moudrosti, říká prof. Jaro Křivohlavý, který byl nejen uznávaným psychologem, ale i aktivním presbyterem a dokonce jedno období i členem synodní rady ČCE. Za krize ve vztahu se nemusíme stydět. Stydět bychom se měli teprve tehdy, pokud je odmítáme z gruntu řešit.

Asi nikde jinde než v křesťanství se nesetkáváme s tak velkým důrazem na **ODPUŠTĚNÍ**. V modlitbě Páně, v apoštolském vyznání víry, v rozhovorech Ježíše s učedníky, při setkání s hříšníky a celníky, s cizoložnicí: kdo je z vás bez hříchu, první hod' na ni kamenem, nikdo tě neodsoudil? Ani já tě neodsuzuji. Jdi a už nehřeš.

Dnes je svatodušní neděle, a tak si připomeňme, že podle Ježíše je jen jediný hřích, který nemůže být odpuštěn, a to je hřích proti Duchu svatému. A co je hřích proti Duchu svatému? Je to odmítnutí Boží milosti. Je to postoj, který o odpuštění nestojí, postoj tvrdosti či lhostejnosti. Tam, kde narazíme na takový postoj, jemuž je naše snaha o narovnání vztahů dlouhodobě lhostejná či dokonce zcela proti mysli, tam teprve se vztahy lámou. Modlit se za druhého se však můžeme i tak.

A po důvěře, naslouchání, odpuštění bych rád zdůraznil i **DOTEK**. Každý ví, jak pro člověk je dotek důležitý. Dokonce i pro docela malinké děti je blahodárné, aby je jejich blízcí hladili, abychom se jich jemně dotýkali, aby jim i takto neverbálně projevovali lásku. Dotek zůstává důležitý ve všech životních obdobích, nikdy z něho nevyrosteme, dokonce i když se náš život chýlí ke konci a před očima druhých člověk slábne, potěší ho, když ho někdo uchopí za ruku a dá mu najevo svou blízkost.

Tím spíše je dotek důležitý ve vztahu muže a ženy. Pohlazení, objetí, políbení. To všechno, když chybí, tak vztah strádá. Dotek nás nikdy neomrzí. A to samé má platnost i pro vztah církve a Pána Boha. Těmi Božími doteky jsou svátosti, zejména svatá večeře Páně, která se má

opakovat znovu a znovu, a bude k člověku vždy nově promlouvat, bude mu nově chutnat, jednou ho povzbudí, jindy potěší v jeho trampotách, jindy zase člověk pocítí sounáležitost se společenstvím, vždy má možnost vnímat, že žijeme z Božích darů, že jsme obdarováni, že jsme milováni, že někdo se k nám osobně sklání, že křesťanství není jen něco, co platí obecně a nad hlavami všech, ale co přichází k nám osobně, co se mne dotýká.

Tyto čtyři pilíře, tj. důvěra, naslouchání, odpuštění a dotek mají dva předpoklady. První z nich je **LÁSKA** a druhý z nich **ŽIVÁ VODA**. Bůh sám je láska, to je snad nejkrásnější definice Boha, Bůh je láska (1. list Janův 4, 16), a proto Ježíš shrnuje všechna přikázání Desatera do dvojí výzvy k milování. A ta živá voda, to je Duch svatý, Duch Ježíšův. Je to náš podíl na životě Božím. Prosit o Ducha svatého znamená pouštět samotného Boha do svého nitra. Abychom v labyrintu světa mohli aspoň někdy zakoušet ráj srdce. Pán Ježíš se nás nejen dotýká, už to samo o sobě je velká věc, ale proniká jako host nejvzácnější do našeho nitra, aby v něm bydlel, aby byl s námi a v nás. Aby nás obnovoval, očišťoval a posvěcoval. Aby nás vždy nově přijímal jako svou nevěstu.

*Radujme se a jásejme a vzdejme mu chválu; přišel den svatby Beránkovy, jeho choť se připravila a byl jí dán zářivě čistý kment, aby se jím oděla."
Amen.*

